

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **D. P.**
státního příslušníka Ukrajiny
bytem X
zastoupeného advokátkou JUDr. Beátou Kolcunovou
sídlem Václavské náměstí 64, Praha – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

za účasti osob a) P. P. V.
zúčastněných b) L. P.
na řízení: zastoupený P. P. V. jako zákonnou zástupkyní
oba bytem X
oba zastoupení advokátkou JUDr. Beátou Kolcunovou
sídlem Václavské náměstí 64, Praha – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2025, č. j. OAM-6718-13/PP-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí žalovaného

1. Žalobce požádal v souladu s § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o přechodný pobyt za účelem soužití s občanem Evropské unie. Konkrétně požádal o přechodný pobyt za účelem soužití se svým synem (narozeným v roce 20XX), českým státním občanem. Žalobce dále uvedl, že má v České republice manželku, která je také českou státní občankou.
2. Žalovaný si v průběhu správního řízení obstaral opis z Rejstříku trestů. U žalobce byly evidovány dva záznamy. Zprvce byl žalobce v roce 2021 odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Zadruhé byl žalobce v roce 2022 odsouzen za zvlášť závažný zločin znásilnění dítěte podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [pozn. soudu – s účinností od 1. 1. 2025 se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku; v případě trestného činu znásilnění bude soud níže uvádět kvalifikaci žalobcova jednání podle znění trestního zákoníku účinného do 31. 12. 2024, z něhož vycházely trestní soudy].
3. Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2025, č. j. OAM-6718-13/PP-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnul, neboť ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců bylo v žalobcově případě dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil dvou úmyslných trestných činů. Žalovaný zrekapituloval právní kvalifikaci posledně spáchaného trestného činu a trest, jež byl za něj žalobci uložen. Žalovaný připomněl i časovou blízkost spáchání trestných činů – žalobce byl poprvé odsouzen v roce 2021 a dalšího trestného činu se žalobce dopustil v roce 2022. Podle žalovaného by proto žalobce mohl narušit veřejný pořádek. S ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a čl. 27 odst. 2 tzv. pobytové směrnice¹ se žalovaný zabýval přiměřeností zamítnutí žalobcovy žádosti. Žalovaný poměřoval, zda nebezpečí, které žalobce může představovat pro bezpečnost České republiky a veřejný pořádek, převažuje nad zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života v důsledku neudělení povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný přihlédl k tomu, že se na území České republiky nachází žalobcův nezletilý syn a žalobcova manželka, oba čeští státní občané. Žalobcova rodina tak měla v zásadě dvě volby – přestěhovat se do žalobcovy země původu, nebo žalobce v zemi původu navštěvovat. Obě varianty by představovaly vcelku intenzivní zásah do žalobcova rodinného života. Na druhou stranu by tím ale žalobce a jeho rodinní příslušníci nebyli zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání,

¹Směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že ani popsaný zásah do rodinného života nebylo možné považovat za nepřiměřený. V době, kdy žalovaný rozhodoval o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu, se společenská škodlivost žalobcova jednání nesnížila natolik, aby bylo zamítnutí žalobcovy žádosti možné považovat za neadekvátní. Žalovaný dále zdůraznil, že na rozdíl od správního vyhoštění žalobci nebyla stanovena doba, po kterou by mu bylo zakázáno pobývat na území České republiky. Negativní rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu by mělo ústít v žalobcovu povinnost opustit území. Vzhledem k bezpečnostní situaci na Ukrajině však Česká republika uděluje občanům Ukrajiny, kteří nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany, dlouhodobá víza za účelem strpění z důvodu vymezeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

5. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

6. Žalobce se v *žalobě* ohradil proti tomu, že mu měl být udělen trest vyhoštění na dobu 10 let, jak tvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce rozhodoval žalovaný o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu na základě (mylného) přesvědčení o tom, že žalobci byl v trestním řízení pobyt na území České republiky zakázán. V odvolacím trestním řízení však trestní soud druhého stupně výrok o trestu (zahrnující i trest vyhoštění) zrušil a trest vyhoštění sám neuložil. Žalobci tudíž trest vyhoštění pravomocně udělen nebyl. Trestní soud druhého stupně neshledal žalobcův pobyt na území České republiky nebezpečným a rizikovým. Žalovaný bez podrobné znalosti trestní věci (takové, jakou měl odvolací trestní soud) zamítl žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu s odůvodněním, že by žalobce mohl v České republice závažným způsobem narušit veřejný pořádek. To žalobce označil za vnitřně rozporné. Žalovaný ve správním řízení nijak neověřoval, jak se žalobce chová v místě bydliště a jaké má vztahy s rodinou nebo se sousedy. Žalovaný formalisticky vycházel pouze z popisu Rejstříku trestů. Takový postup byl v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný mohl zjistit relevantní informace bez větších obtíží – zaslat dotaz obecnímu úřadu v místě, kde žalobce trvale žije, nebo kontaktovat žalobcovi sousedy či rodinné příslušníky. Podle žalobce z předložených důkazů plyne, že se žalobce chová v souladu s morálními a právními normami a jeho chování nijak neohrožuje veřejný pořádek.
7. Podle žalobce se žalovaný dále nedostatečně vypořádal s tím, jakým způsobem zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu zasáhne do života žalobce a života jeho blízkých. Žalobci se v březnu roku 2025 narodil syn [v řízení před soudem vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení b)] a v dubnu roku 2025 se žalobce oženil [žalobcova manželka vystupuje v řízení před soudem jako osoba zúčastněná na řízení a)]. Žalobcova manželka je na mateřské dovolené a k tomu studuje. Je odkázána na žalobcovu podporu a pomoc. Bez žalobcovy pomoci jen s velkými komplikacemi uživí sebe a syna a nebude moci dokončit studium. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Toto hledisko přenáší ESLP i do zásahů do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 EÚLP. Mimo důvody nastalé před narozením žalobcova syna žalovaný nedisponoval žádnými důkazy svědčícími pro závěr, že žalobce může na území jakkoliv narušit veřejný pořádek, tím spíše závažným způsobem.

Proto je podle žalobce zřejmé, že zájem jeho syna na kontaktu s otcem je podstatně větší než velmi hypoteticky ohrožený zájem společnosti na zachování veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí je dále v rozporu s čl. 8, 9, 18 a 27 Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí bezprostředně vede k oddělení otce od syna ve věku, kdy se u nezletilého syna formují vztahy k primárním osobám a základy jeho osobnosti. V horším případě může – jak uvádí žalovaný – nezletilý občan České republiky vycestovat na Ukrajinu, tedy do země ve válečném konfliktu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že má žalobcův nezletilý syn „v zásadě dvě volby“. V době rozhodování žalovaného ale bylo žalobcově nezletilému synovi šest měsíců, těžko tak mohl mít nějakou „volbu“ ohledně toho, kde bude pobývat. Taková tvrzení v napadeném rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný nedostatečně zohledňoval skutkové okolnosti dané věci. Pokud nebylo živiteli rodiny uděleno pobytové oprávnění, které je podmínkou získání zaměstnání, není možné nezletilému dítěti zajistit jakoukoliv životní úroveň, jak požaduje čl. 27 Úmluvy o právech dítěte. Ukrajina je ve válečném stavu. Pokud by žalobce odcestoval na Ukrajinu, pravděpodobně by byl odveden do armády. Žalobce nemá vojenský výcvik, postupem žalovaného by tak byly život a zdraví žalobce vystaveny nebezpečí.

8. Dále žalobce citoval judikaturu NSS blíže vymezující, jaký způsobem by měly správní orgány aplikovat kritérium přiměřenosti přijímaného rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života. Žalobce připomněl, že trestní soud druhého stupně nepovažoval za nutné žalobci zakázat pobyt na území, a to ani v době, kdy žalobce nebyl ženatý a neměl na území nezletilé dítě. Riziko ohrožení veřejného pořádku by mělo být zkoumáno k době, kdy správní orgán rozhoduje o žádosti o povolení k pobytu. Od roku 2022 se žalobcovy osobní poměry podstatně změnily. Trestní minulost žadatele o povolení k přechodnému pobytu automaticky neznamená, že je dána důvodná obava z narušení veřejného pořádku v budoucnu. Žalobce nemínil své předchozí jednání bagatelizovat. Trest ale vykonal a v současné době má rodinu a zázemí. Žalobce se napravil, plně si uvědomuje, v jaké situaci se nyní nachází a jaký následek by mělo fakticky jakékoliv protiprávní jednání jak pro něj, tak pro jeho manželku. Žalobcova lítost a jeho blízký vztah s manželkou a synem výrazně snižují riziko toho, že by se žalobce opětovně dopustil protiprávní činnosti.
9. Žalovaný *ve vyjádření k žalobě* uvedl, že pro posouzení hrozby pro veřejný pořádek je důležité, jakého jednání se žalobce dopustil, jak bylo kvalifikováno a jak je společensky nebezpečné, spíše než to, zda byl vedle trestu odnětí svobody žalobci uložen i trest vyhoštění. Žalovaný při posouzení věci vycházel z obou žalobcových trestních odsouzení. Aktuálnost rizika opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem ovšem žalovaný spatřoval především v žalobcově odsouzení za trestný čin znásilnění nezletilé. Pravomocně uložený trest odnětí svobody sice žalobce vykonal. Trestný čin ale nebyl dosud zahlazen, je tak potřeba k němu přihlížet jako k okolnosti, jež svědčí o aktuálnosti nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek do budoucna. V době, kdy se žalobce dopustil trestného činu, ani neměl pobyt na území České republiky nějakým způsobem upraven. Rovněž po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalobce z České republiky neodcestoval. Pokud se žalobce v České republice dále zdržoval, tak převážně nelegálně. Žalobce sice měl povolený pobyt na území Slovenské republiky. Toto povolení jej ale neopravňovalo k dlouhodobému pobytu v České republice. Žalobcův přístup tak nesvědčí o jeho ochotě respektovat pravidla pro pobyt cizinců na území České republiky. Žalovaný připomněl, že

jednání závažně narušující veřejný pořádek nemusí vždy dosahovat intenzity trestného činu. Neoprávněný pobyt na území žalovaný též označil za narušení veřejného pořádku.

10. Pokud jde o přiměřenost rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, této otázce se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval a žalobcovy rodinné vazby vzal do úvahy. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by mělo být napadené rozhodnutí považováno za nepřiměřené. Řízení o povolení k přechodnému pobytu je řízením o žádosti. Rozhodné skutečnosti pro posouzení žádosti by měl tvrdit žadatel. Ani v žalobě žalobce neuvedl žádnou výjimečnou okolnost, která by si vyžadovala, aby se na výchově nezletilého syna a péči o něj podíleli oba rodiče. Žalobce svůj rodinný život založil v době, kdy na území České republiky neměl povolen žádný druh pobytu. Žalobce na území České republiky fakticky pobývá zřejmě od roku 2021, nicméně žádné pobytové oprávnění mu vydáno nebylo. Podle žalovaného z judikatury ESLP plyne, že je potřeba brát v úvahu, zda cizinec založil rodinný život v době, kdy byl jeho „imigrační status“ nejistý. Dále Ústavní soud ve své judikatuře rozlišil různé kategorie řízení podle typu dopadu na dítě. Řízení o žalobcově žádosti patří mezi typy řízení, jež se dítěte přímo netýká. V těchto typech řízení je zájem dítěte sice zásadním kritériem, ovšem ne kritériem rozhodujícím. V posuzované věci převážil veřejný zájem na zachování veřejného pořádku nad zájmem žalobcova syna a žalobce samotného na zachování soukromého a rodinného života na území České republiky. Žalobcův nezletilý syn se na území České republiky neocitne bez rodičovské péče.
11. Žalobce v *replíce* připomněl, že výhrada veřejného pořádku podle § 87e zákona o pobytu cizinců vyžaduje reálnou a aktuální hrozbu. Žalobce spáchal poslední trestný čin v roce 2021 a trest odnětí svobody vykonal v červenci roku 2022. Od té doby žalobce žádný nový trestný čin nebo přestupek nespáchal. Žalovaný nezohledňoval konkrétní podmínky žalobcovy rodiny a nezvažoval alternativní řešení věci – např. dohled na žalobcem v případě povolení pobytu. Pokud jde o kategorizaci různých typů řízení podle typu dopadu na dítě, jak plyne z judikatury Ústavního soudu, žalobce zdůraznil, že ani u nyní projednávaného typu řízení nelze zájem dítěte absolutně pomíjet. Soudní dvůr Evropské unie přímo konstatoval, že pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie na území Evropské unie bez patřičného povolení nepředstavuje sám o sobě důvod pro aplikaci výhrady veřejného pořádku. Žalovaný se mylně domnívá, že rodinný život založený v době „nejistého“ pobytového statusu je chráněn méně. Naopak ESLP považuje za významná kritéria délku a intenzitu reálného soužití, nikoliv formální pobytový status.
12. *Osoby zúčastněné na řízení* se ve svém *vyjádření* ztotožnily s podanou žalobou. Osoby zúčastněné na řízení jsou odkázány na žalobcovu výživu a péči. V případě realizace napadeného rozhodnutí budou existenčně ohroženy a odkázány na sociální dávky a pomoc příbuzných. Žalobcův syn [osoba zúčastněná na řízení b)] ztratí vztah s otcem. To ho může poškodit v jeho dalším vývoji. Role otce a matky jsou vzájemně nezastupitelné a nenahraditelné. Návrh žalovaného, že se rodina může případně přesunout do žalobcovy země původu, je nepřijatelný. Obě osoby zúčastněné na řízení jsou občany České republiky bez jakékoliv vazby na Ukrajinu, nadto v současné době probíhá na Ukrajině válečný konflikt. Žalobcova trestní minulost nemá vliv na jeho současný život. To nejlépe může posoudit žalobcova manželka [osoba zúčastněná na řízení a)] jako jeho nejbližší osoba, která je s žalobcem v každodenním styku. Žalobcova manželka nebyla v průběhu správního řízení

vyslechnuta a žalovaný neprovedl žádné šetření v místě společného bydliště žalobce a osob zúčastněných na řízení.

III. Průběh jednání před soudem

13. Soud ve věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 13. 1. 2026.
14. Při jednání žalobcova právní zástupkyně zdůraznila, že napadené rozhodnutí představuje zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce již vykonal trest, který mu byl za trestnou činnost uložen. Žalobce by neměl být trestaný dvakrát.
15. Žalovaný při jednání nerozporoval, že je žalobce rodinným příslušníkem dvou občanů České republiky, z toho jeden je nezletilé dítě. To ale neznamená, že by měl žalobce na území České republiky automaticky získat oprávnění k pobytu. Žalovaný žalobci neuložil správní vyhoštění. Co se týče trestu vyhoštění, kterým se zabýval trestní soud druhého stupně v případě žalobcovy poslední trestné činnosti, žalovaný připomněl, že trestní soudy rozhodovaly v roce 2022. V té době nebylo jisté, jak bude situace na Ukrajině z dlouhodobějšího hlediska vypadat, což se podle žalovaného odrazilo zejména v odůvodnění rozsudku trestního soudu druhého stupně. V žalobcově případě nevyplynuly najevo žádné výjimečné okolnosti rodinného života, jež by vyžadovaly žalobcovu kontinuální přítomnost na území České republiky. Ve zbytku žalovaný setrval na závěrech v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
16. Soud při jednání vyslechl osobu zúčastněnou na řízení a) [žalobcovu manželku]. Ta při jednání uvedla, že se s žalobcem zná šest let. Žalobce pomáhá s péčí o osobu zúčastněnou na řízení b) [žalobcova syna] a pracemi okolo domu. Žalobcova manželka se tak může více věnovat studiu a pomáhat svým rodičům, kteří jsou už starší. Manželčin otec má navíc amputovanou nohu nad kolenem. Žalobce s manželkou a synem bydlí u manželčiny rodiny. Manželčini rodiče je finančně podporují. Syn je na žalobce dost fixovaný. Žalobce se s manželkou bavil o trestném činu znásilnění. Žalobcova manželka připustila, že si její kamarádka mohl splést s ní.
17. Svědkyně R. K. vypověděla, že je žalobcova sousedka. Když potřebuje, žalobce jí také pomůže s pracemi okolo domu. Žalobce s manželkou a synem jako rodina fungují. Svědkyni nebylo známo, že by se žalobce někdy dopustil trestné činnosti. Ve vesnici se povídalo, že měl problémy s policií kvůli motorce.
18. Svědek A. K. vypověděl, že se zná s žalobcem a jeho rodinou, protože bydlí ve stejné obci. Žalobce se o syna dobře stará (svědek jej viděl syna přebalovat, krmit nebo uspávat). Žalobce chodí i na dětské akce pořádané obcí. Žalobce svědkovi říkal, že měl někdy problém s motorkou. Svědek dále uvedl, že se ve vesnici povídá, že žalobce měl mít už nějaký problém předtím.
19. Soud při jednání provedl důkaz vybranými listinami z trestního spisu sp. zn. 14 T 11/2022, který si v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. vyžádal od Okresního soudu Praha-západ. Specifikaci listin a konkrétní zjištění z nich plynoucí soud uvede níže v souvislosti se samotným posouzením žalobních bodů.
20. Dále soud provedl důkaz přípisem obce Dolní Břežany ze dne 13. 10. 2025, č. j. 4458/25. V něm obec Dolní Břežany k dotazu žalobcovy právní zástupkyně sdělila, že jí není nic známo o žalobcových rodinných poměrech ani jeho chování v obci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

21. Soud provedl důkaz přípisem města Jílové u Prahy, komise pro projednávání přestupků, ze dne 7. 1. 2026, č. j. MJuP/00159/2026. Město Jílové u Prahy uvedlo, že u žalobce neneviduje žádné přestupky.
22. Konečně soud provedl důkaz přípisem Městského úřadu Černošice, odboru sociálních věcí, zdravotnictví a školství, ze dne 8. 1. 2026, č. j. SPOD 754/25. Podle něj odbor žalobcovu rodinu nevede ve své evidenci a v současné době s ní nespolupracuje.
23. Soud neprováděl navrhovaný důkaz správním spisem. Správním spisem se dokazování neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází. Ze stejného důvodu soud neprováděl důkaz napadeným rozhodnutím, kopiemi rodného a oddacího listu, výpisem z Rejstříku trestů, potvrzením o ubytování a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2022, č. j. To 54/2022-282, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu. Soud neprováděl důkaz potvrzením o studiu žalobcovy manželky. O skutečnosti, že žalobcova manželka studuje, není v projednávané věci sporu. Pro nadbytečnost soud neprováděl důkaz výsledkem starosty obce Dolní Břežany. Podle přípisu zmíněného v bodě 20 tohoto rozsudku obec Dolní Břežany o žalobcově chování a jeho osobních poměrech nic nevěděla. V kontextu této odpovědi soudu není zřejmé, co by ke zmíněným okolnostem mohl v řízení před soudem sdělit sám starosta obce. Žalobce ve svém důkazním návrhu ani nepřiblížil, proč by měl výsledek starosty obce (kterého žalobce zřejmě navrhoval vyslechnout z pozice představitele obce, nikoliv „soukromé osoby“, neboť důkazní návrh označil jako „výsledek starosty obce Dolní Břežany“) přinést pro účely nyní projednávané věci nějaké relevantní poznatky.

IV. Posouzení žaloby soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
25. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
26. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž se rozšířený senát vyjádřil k pojmu „veřejný pořádek“ tak, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zoblednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ (podtržení doplněno).

28. V rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, NSS dále rozvedl, že „[p]ojem ‚veřejný pořádek‘ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje Nejvyšší správní soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zoblednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. To platí i přesto, že v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana ČR, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem.“ (podtržení doplněno).
29. Žalobce vytýkal žalovanému, že při posuzování žalobce jako osoby, u níž hrozí riziko závažného narušení veřejného pořádku, formalisticky vycházel pouze z opisu Rejstříku trestů.
30. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
31. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2022, č. j. 14 T 11/2022-233, Okresní soud Praha-západ (dále také „trestní soud prvního stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2, písm. a), b) trestního zákoníku. Trestní soud prvního stupně odsoudil žalobce k trestu odnětí svobody ve výměře tří let, jehož výkon mu podmíněně odložil na zkušební dobu v délce trvání pěti let. Současně žalobci uložil trest vyhoštění z území České republiky na dobu deseti let. Podle rozsudku trestního soudu prvního stupně žalobce během hlavního líčení uvedl, že se cítí být vinen a všechny skutečnosti popsané v obžalobě prohlásil za nesporné. Žalobce prohlásil, že se dopustil skutku tak, jak byl popsán v obžalobě, skutek se takto stal a souhlasil i s právní kvalifikací. Po skutkové stránce měl trestní soud za spolehlivě zjištěné následující žalobcovo jednání. Žalobce dne 11. 12. 2021 kolem čtvrté hodiny ranní úmyslně zneužil bezbrannosti poškozené (narozené v roce 2006), která v tu dobu spala na rozkládacím gauči se svou kamarádkou, tehdejší žalobcovou přítelkyní [osobou zúčastněnou na řízení a)], a vykonal na ní soulož proti její vůli tak, že si k ní zezadu přilehl na levý bok, obejmul ji rukama, uchopil ji za boky, odhrnul jí kalhotky na stranu, přitiskl se k ní, vsunul jí penis do pochvy a souložil

s ní až do své ejakulace. Poškozená se během soulože probudila a utekla do koupelny, kde se zamknula a zavolala svému otci, který pro ni přijel a odvezl ji na policii. Tohoto jednání se žalobce dopustil, ačkoliv věděl, že poškozená nedosáhla věku 18 let. Žalobce se před trestním soudem prvního stupně hájil tím, že si poškozenou spletl se svou přítelkyní. Tomu trestní soud prvního stupně neuvěřil, neboť byl toho názoru, že si žalobce musel všimnout a musel si být vědom toho, že osoba, se kterou chce vykonat soulož, není jeho přítelkyně.

32. K odvolání státní zástupkyně do výroku o trestu v žalobcův neprospěch Krajský soud v Praze (dále také „trestní soud druhého stupně“) rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 12 To 59/2022-282, zrušil rozsudek trestního soudu prvního stupně ve výroku o trestu a odsoudil žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců ve věznici s ostrahou. Trestní soud druhého stupně dospěl k tomu, že na žalobce bude třeba působit trestem odnětí svobody spojeným s přímým výkonem. Vzhledem k žalobcově prohlášení viny a okolnostem případu, které v rámci předmětné právní kvalifikace podle něho patří k těm méně závažným, trestní soud druhého stupně přistoupil k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Jelikož trestní soud druhého stupně přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, zabýval se dále tím, zda by bylo současné udělení trestu vyhoštění na deset let přiměřeným postihem. S ohledem na bezpečnostní situaci na Ukrajině se zabýval také tím, zda jde o trest zákonný, resp. vykonatelný. Trestní soud druhého stupně uvedl, že „*v současné (a je dán i předpoklad, že v dohledné) době je výkon trestu vyhoštění formálně nerealizovatelný [...]*“ a že spolu s nepodmíněným trestem odnětí svobody by se jednalo o trest nepřiměřeně přísný. Proto k uložení trestu vyhoštění nepřistoupil.
33. Právě spáchání zvláště závažného zločinu znásilnění dítěte podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku soud vnímá jako nejvýznamnější okolnost nasvědčující tomu, že je v žalobcově případě dáno nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Z tohoto důvodu si soud pro posouzení žaloby vyžádal od trestního soudu prvního stupně trestní spis ve věci sp. zn. 14 T 11/2022.
34. Ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice je nutné vycházet z osobního chování cizince. Soud upozorňuje na to, že podle trestního spisu žalobce ze začátku trestního řízení popíral, že by na poškozené vykonal soulož. Tvrdil, že poškozenou možná ve spaní omylem kopnul, načež se poškozená lekla a utekla. Poté, co si policejní orgán obstaral odborné vyjádření z odvětví biologie, v němž bylo zjištěno, že na kalhotkách a výtěru z pochvy poškozené je přítomen biologický materiál, jehož majoritní složka profilů se shodovala s žalobcovým profilem, žalobce začal tvrdit, že si poškozenou spletl se svou přítelkyní (pokračování protokolu o výsledku obviněného ze dne 6. 2. 2022, č. l. 190 až 194 trestního spisu). Během hlavního líčení (protokol o hlavním líčení ze dne 28. 2. 2022, č. l. 227 až 229 trestního spisu) žalobce dále vypověděl, že se poškozené neomluvil, protože neměl možnost ji poslat jakoukoliv omluvu. Na druhou stranu ale z trestního spisu plyne, že žalobce poškozené poslal ze svého mobilního SMS zprávu poté, co poškozená po vykonání soulože utekla a zamkla se v jiné místnosti (úřední záznam o vyhodnocení hovorů a SMS zpráv mobilního telefonu poškozené ze dne 26. 1. 2022, č. l. 116 až 118 trestního spisu). Též osoba zúčastněná na řízení a) při výslechu během trestního řízení vypověděla, že žalobce má na poškozenou kontakt přes sociální síť (protokol o výslechu svědka ze dne 28. 1. 2022, č. l. 61 až 64 trestního spisu). Tyto okolnosti podle soudu tedy nespovídají o tom, že žalobce ohledně jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nyňí rozebírané trestné činnosti dosáhl tak vysoké míry sebereflexe, jak naznačuje zejména v čl. IV. bodě 7 žaloby.

35. Soud zdůrazňuje, že trestný čin znásilnění představuje nejzávažnější formu útoku na lidskou důstojnost v sexuální oblasti, respektive na právo člověka svobodně rozhodovat o svém pohlavním životě [srov. Ščerba, F. § 185. *Znásilnění*. In: Ščerba, F. a kol. *Trestní zákoník*. 1. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2025, dostupné v informačním systému beck-online.cz]. Sexuální násilí mívá závažné a široké dopady na psychiku oběti (srov. Jordan, C. E., Campbell R., Follingstad D. Violence and Women's Mental Health: The Impact of Physical, Sexual, and Psychological Aggression. *Annual Review Clinical Psychology*, roč. 6, 2010, s. 607-628). Konkrétně v souvislosti s právě rozebíranou žalobcovou trestnou činností lze poukázat na to, že matka poškozené v trestním řízení uvedla, že poškozená byla od útoku hodně zamlklá, smutná a uzavírala se do sebe, což předtím nedělala (úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2022, č. l. 71 až 74 trestního spisu). Psychický stav poškozené se tudíž po útoku zjevně zhoršil.
36. Soud si uvědomuje, že žalobce spáchal trestný čin podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, od něhož žalovaný i soud primárně dovozují riziko závažného narušení veřejného pořádku, v prosinci roku 2021. Z podkladů dostupných soudu neplyne, že by se od té doby žalobce dopustil nějaké další trestné činnosti. Soud také souhlasí se žalobcem, že při posuzování žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nelze klást automaticky rovnítko mezi spácháním trestného činu a nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
37. Žalobce se však *zprvu* dopustil zvláště závažného zločinu, u kterého je možné pro hodnocení (ne)aktuálnosti nebezpečí pro veřejný pořádek klást vyšší nároky na prokázání skutečné změny postojů cizince-pachatele. Tedy mimo jiné požadovat, aby po spáchání protiprávního jednání vedl řádný život po delší časový úsek. Takové posuzování není totožné s posuzováním trestní zachovalosti podle § 174 zákona o pobytu cizinců. Právní předpisy ani nestanovují žádné konkrétní časové hranice od spáchání protiprávního jednání, po jejichž uplynutí by bylo možné bez dalšího předpokládat, že u žadatele již není dána důvodná domněnka možného ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V posuzované věci od posledního trestného činu spáchaného žalobcem (zvláště závažného zločinu) do doby rozhodování žalovaného neuplynuly ani čtyři roky. Očekávaná míra recidivy se přitom v případě sexuálních trestných činů snižuje přibližně na polovinu každých pět let od doby, kdy se pachatel nachází mimo výkon trestu odnětí svobody (srov. Hanson, K. R., Harris, A. J. R., Helmus, L., Thornton, D. High-Risk Sex Offenders May Not Be High Risk Forever. *Journal of Interpersonal Violence*, roč. 29, č. 15/2014, s. 2792–2813, s. 2800; pozn. soudu – ačkoliv nadpis článku hovoří o „*high-risk*“ pachatelích ve smyslu Static-99R stupnice, zmíněná míra se podle článku nevztahuje pouze na ně). To podporuje závěr žalovaného o tom, že v době jeho rozhodování bylo důvodné se domnívat, že žalobce představuje dostatečně aktuální hrozbu závažného narušení veřejného pořádku.
38. Žalobce sice v článku IV. bodě 7 žaloby stručně zmiňuje svou lítost. V bodě 34 tohoto rozsudku soud podrobněji popsal žalobcův postoj k trestnému činu znásilnění v průběhu trestního řízení. Při ústím jednání žalobcova právní zástupkyně připomněla, že obviněný má právo bránit se v trestním řízení všemi prostředky. To zdejší soud nezpochybňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Trestní soudy však pravomocně uznaly žalobce vinným. Žalobce v předcházejícím správním řízení ani řízení před soudem nenabídl jiná tvrzení nebo důkazy (kromě stručné zmínky o lítosti), jež by svědčily o žalobcově skutečné a trvalé změně postoje k jeho trestné činnosti a které by vyvracely „obrázek“ o žalobcově přístupu k trestnému činu, jak vyplynul z trestního spisu. Přiměřeně lze odkázat na bod 20 rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, kde NSS (sice při rozboru relevance podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody) uvedl, že „[p]ři posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Tím prvním je hledisko trestněprávní a kriminologické. Druhým, a v řadě ohledů přísnějším z pohledu nároků, které se na posuzovanou osobu kladou, je pak hledisko cizinecko-právní.“ Soud je proto toho názoru, že v cizinecko-právní rovině není nepřiměřené, aby byly na žalobce v době rozhodování žalovaného kladeny zvýšené nároky na prokázání změny postoje ke spáchanému trestnému činu (např. tím, že by se žalobce více zajímal o psychický stav poškozené a – pokud by to bylo možné a vhodné – se jí pokusil omluvit).

39. V čl. V bodě 8 žaloby žalobce uvedl, že „[j]e zcela zřejmé, že vedle deportace otce od rodiny s 6 měsíčním dítětem do válečné oblasti se jako nevýznamné to, že tento historicky spáchal trestný čin, který je sice právně přísně kvalifikovaný, ale faktická nebezpečnost byla natolik nízká, že odvolací soud nepovažoval za nutné (a to v době, kdy žalobce nebyl ani ženat, ani neměl nezletilé dítě, tedy okolnosti byly podstatně méně v jeho prospěch) žalobci pobyt v České republice zakázat.“
40. Soud si je vědom toho, že trestní soud prvního stupně ve svém rozsudku vymezil několik polehčujících okolností: konkrétně žalobcovo doznání (k tomu ale trestní soud uvedl, že jej nelze přeceňovat, neboť měl k dispozici i jiné usvědčující důkazy) a skutečnost, že žalobce spáchal trestný čin ve věku blízkém věku mladistvého a svého činu upřímně litoval. Pokud jde o polehčující okolnosti, ty mají svůj význam při rozhodování o trestu v režimu trestního práva. To není totožné s posuzováním otázky, zda cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v režimu cizineckého práva. Trestní soud druhého stupně poté přistoupil k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť měl za to, že na žalobce bylo již působeno vazbou a projednáním věci před soudem. Trestní soud druhého stupně též uvedl, že „s ohledem na okolnosti případu, který v rámci předmětné právní kvalifikace patří k těm méně závažným (a pokud jde o věk nezletilé, ten je zahrnut přímo ve znaku kvalifikované skutkové podstaty a nelze ho přičítat duplicitně k tíži obžalovaného, jak je to v podaném odvolání požadováno)“. Toto tvrzení ale nelze vykládat tak, že znásilnění nelze považovat za závažný trestný čin. Byla jím hodnocena závažnost spáchaného činu v rámci skutkových podstat vymezených v ustanovení § 185 trestního zákoníku pro účely individualizace trestu. Trestní soud druhého stupně se nevyjadřoval k závažnosti spáchaného činu ve vztahu k jiným trestným činům nebo snad pro jiné účely než pro potřeby zmíněné individualizace trestu.
41. Dále žalobcova právní zástupkyně při ústním jednání uvedla, že podle rozsudku trestního soudu druhého stupně žalobce splňuje podmínky pro setrvání na území České republiky. Trestní soud druhého stupně se ovšem nezabýval a s ohledem na svou pravomoc (tj. rozhodovat ve věcech trestních) ani nemohl zabývat tím, jestli žalobce splňuje podmínky pro setrvání na území České republiky v režimu cizineckého práva. Tuto otázku si správní orgány a správní soudy vyhodnocují autonomně. Výhrada veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neznamena pro cizince trest vyhoštění ve smyslu § 80 trestního zákoníku. Napadeným rozhodnutím nebylo žalobci uděleno správní vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a nebyl „deportován do válečné zóny“. K otázce vycestování žalobce na Ukrajinu srov. níže bod 71 tohoto rozsudku. Soud též podotýká, že trestní soud navíc v bodě 7 svého rozsudku zmínil, že k modifikaci trestu odnětí svobody přistoupil mimo jiné i s přihlédnutím k tomu, že v jednací síni byla přítomna žalobcova matka, která se vyjádřila tak, že mají zájem vrátit se zpět na Ukrajinu.

42. Při ústním jednání žalobcova právní zástupky také uvedla, že by žalobce neměl být dvakrát trestán za týž čin (zásada zákazu dvojího potrestání – *ne bis in idem*). V případě rozhodnutí týkajícího se pobytu cizinců nejde o trestní obvinění ve smyslu EÚLP, a tedy porušení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k EÚLP (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS).
43. *Zadruhé* se žalobce v minulosti dopustil i jiného protiprávního jednání než pouze výše rozebíraného trestného činu. V roce 2019 měl Městský úřad Beroun rozhodnout o žalobcově přestupku spočívajícím v tom, že žalobce řídil vozidlo po předchozím požití alkoholu a dále na výzvu nepředložil patřičné doklady pro řízení motorového vozidla (výpis z evidenční karty řidiče, č. l. 140 trestního spisu). Dále trestním příkazem ze dne 24. 11. 2024, č. j. 14 T 132/2021-44, Okresní soud Praha-západ uznal žalobce vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, neboť žalobce řídil motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu (trestní příkaz, č. l. 185 až 186 trestního spisu). Po vykonání peněžitého trestu a trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců bylo toto odsouzení žalobci ze zákona zahlazeno. Soud připomíná, že správní orgány při posouzení rizika závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet i k zahlazeným odsouzením. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2023, č. j. 10 Azs 331/2022-42, bod 12, a ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020-45, bod 22). Závažné narušení veřejného pořádku nadto nemusí představovat pouze jednání mající trestněprávní relevanci, ale je nutné zkoumat, jak cizincovo jednání konvenuje právnímu řádu České republiky jako celku, tedy i normám správního a občanského práva (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 116/2020-29). Podle trestního spisu měl žalobce do 9. 12. 2023 povolen přechodný pobyt ve Slovenské republice za účelem podnikání (kopie průkazu o pobytu, č. l. 161 trestního spisu). Ve správním spise se nachází fotokopie průkazu povolení k pobytu za účelem podnikání vydaného dne 23. 12. 2023 Slovenskou republikou s platností do 7. 11. 2025. V trestním řízení nicméně žalobce vypověděl, že se nejdříve živil jako stavební dělník v Maďarsku. Poté, co mu skončilo maďarské pobytové oprávnění, si vyřídil slovenské pobytové oprávnění a chtěl si na Slovensku hledat práci. Žalobce neuvedl, že by se někdy živil podnikatelskou činností a jakou. Nic takového neplyne ani z podkladů dostupných soudu. Žalobce tak zřejmě ani neplnil účel slovenského pobytového oprávnění, což dále přispívá k závěru, že žalobce ve více případech nerespektoval právní předpisy.
44. K těmto mírnějším porušením právních předpisů (oproti zvláště závažnému zločinu) sice nelze přistupovat jako k samostatným nebo rozhodujícím faktorům při hodnocení rizika závažného narušení veřejného pořádku. Mají ovšem význam při celkovém hodnocení žalobcova přístupu k dodržování právních předpisů. I z tohoto důvodu je podle soudu pro účely vyloučení aktuálnosti hrozby závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce potřeba ověřovat „řádnot“ žalobcova života (ústíci v závěr o stabilní změně jeho chování)

v rámci delšího časového úseku. Případně požadovat, aby žalobce nabídl alespoň tvrzení o hlubší sebereflexi (srov. výše bod 38 tohoto rozsudku).

45. *Zatřetí* žalobce tvrdil, že se od spáchání posledního trestného činu jeho osobní poměry změnily – má manželku a syna. V době, kdy žalobce spáchal poslední trestný čin, sice nebyl s osobou zúčastněnou na řízení a) v manželském, ale v partnerském vztahu. Žalobce dne 28. 7. 2021 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a jako občana, s nímž se chtěl sloučit, označil právě jeho tehdejší přítelkyni – osobu zúčastněnou na řízení a). Žalobce tak patrně považoval vztah s partnerkou za dostatečně trvalý a intenzivní ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný žalobcovu žádost zamítnul a stanovil žalobci lhůtu v délce 35 dnů k vycestování z území. Žalobce totiž nepředložil doklady, které by prokazovaly trvalost vztahu k občanu Evropské unie. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobcovu odvolání proti posledně zmíněnému rozhodnutí žalovaného zamítla (rozhodnutí založena na č. l. 148 až 159 trestního spisu). Během vazebního zasedání žalobce vypověděl, že se chtěl s osobou zúčastněnou na řízení a) oženit a svatbu plánovali na léto roku 2022 (protokol o vazebním zasedání ze dne 13. 1. 2022, č. l. 24 až 27 trestního spisu). I to poukazuje na to, že žalobce vnímal vztah s partnerkou jako trvalý a intenzivní. Ani tyto okolnosti však žalobci nezabránily ve spáchání trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, a to dokonce v případě, kdy žalobcova přítelkyně spala na stejném lůžku jako žalobce a poškozená. Argument změnou osobních poměrů jakožto jistého stabilizačního faktoru žalobcova soukromého života, který mu má bránit v opakování trestné činnosti, je proto oslaben tím, že ani dřívější existence partnerského vztahu žalobce neodradila od násilné sexuální trestné činnosti. Jinými slovy, skutečnost, že se žalobce oženil se svou tehdejší přítelkyní a založil s ní rodinu, nemůže být bez dalšího považována za dostatečný ukazatel změny jeho osobnostních předpokladů ve vztahu k respektování důstojnosti jiných osob v sexuální oblasti.
46. Na závěru, že v žalobcově případě byly dány důvody pro aplikaci výhrady veřejného pořádku, tedy že je v jeho případě dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nemění ani výpovědi svědků během jednání před soudem. Ti vypověděli, že žalobce znají ze sousedství, pomáhá jim s manuálními pracemi či že s žalobcem a dětmi chodí na procházky. Trestný čin, od něhož žalovaný a soud primárně odvozují v žalobcově případě výhradu veřejného pořádku [zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2, písm. a), b) trestního zákoníku], se ovšem odehrál tzv. za zavřenými dveřmi. Z tohoto důvodu informace poskytnuté svědky mají omezenou vypovídající hodnotu ohledně toho, zda je v žalobcově případě dáno aktuální riziko závažného narušení veřejného pořádku. Tyto závěry tedy svědecké výpovědi nevyvrátily.
47. Soud shrnuje, že v nyní posuzované věci při aplikaci výhrady veřejného pořádku žalovaný jednak zdůraznil závažnost žalobcovy poslední trestné činnosti. Jednak vycházel z toho, že se v žalobcově případě nejednalo o ojedinělé porušení právních předpisů. Na základě těchto individuálních okolností dospěl žalovaný k závěru, že je v žalobcově případě namíste aplikovat výhradu veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. S tímto posouzením soud souhlasí. Zohlednění vícero protiprávních jednání a dále doby, jež uplynula od žalobcovy poslední trestné činnosti (zvláště závažného zločinu znásilnění), svědčí o *aktuálnosti* možného narušení veřejného

pořádku. Zohlednění charakteru posledně spáchaného trestného činu pak svědčí o *závažnosti* potenciálního narušení.

48. Dále se soud zabýval přiměřeností dopadu negativního rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života.
49. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
50. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
51. V případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tento zákon přímo nestanovuje, že by správní orgány byly povinny posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na unijní úpravu, čl. 8 EÚLP a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte však NSS dovedl, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nelze § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců aplikovat (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 10. 11. 2021, č. j. 6 Azs 60/2021-32). Soud nicméně předeseílá, že se na území České republiky nacházejí osoby, které mohou o žalobcova nezletilého syna pečovat (žalobcova manželka, jež je českou občankou). Dále v projednávané věci nevyplynuly najevo takové okolnosti, pro které by byla nutná žalobcova nepřetržitá přítomnost na území České republiky. Napadené rozhodnutí nemá též za důsledek, že žalobcova rodina bude muset vycestovat spolu se žalobcem, jinak bude existenčně ohrožena.
52. Podle čl. 8 odst. 1 EÚLP každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 tohoto článku státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
53. Soud připomíná, že s poměry svého soukromého a rodinného života je nejlépe obeznámen sám cizinec. Je proto primárně na něm, aby správnímu orgánu nabídl dostatečně konkrétní tvrzení, která by o případné nepřiměřenosti mohla svědčit (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2025, č. j. 4 Azs 253/2024-27, body 38 a 39). Podmínkou povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je, že se cizinec nachází k občanu Evropské unie právě v některém ze vztahů vymezených v § 15a odst. 1 nebo 2 zákona o pobytu cizinců – je tedy např. jeho manželem nebo rodičem. „Samotnou“ existenci manželky nebo nezletilého dítěte, jež jsou českými státními příslušníky, proto soud nepovažuje za dalšího důvod domnívat se, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do cizincova soukromého a rodinného života. Jinak by – kromě důvodů zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – bylo negativní rozhodnutí o žádosti o povolení Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nepřiměřené takřka vždy.

54. Co se týče konkrétních poměrů žalobcovy rodiny, žalobce uvedl, že jeho manželka je na mateřské dovolené a k tomu studuje. Je odkázána na žalobcovu podporu a pomoc. Jinak jen s velkými komplikacemi užívá sebe i nezletilého syna nebo dokončí školu.
55. Žalobce se v žalobě označil za živitele rodiny, což zřejmě znamená, že manželku a dítě materiálně zabezpečuje. V nyní posuzované věci, ale není vůbec zřejmé, jakým způsobem si žalobce obstarává finanční prostředky. Žalobcova manželka při jednání uvedla, že žalobce nepracuje. Ve správním řízení nepředložil žádné dokumenty ohledně toho, jakou činnost vykonával např. na Slovensku na základě slovenského pobytového oprávnění. Žalobcova manželka i dítě žijí v domě žalobkyniných rodičů, ubytování tak mají zajištěno. Současně žalobcova manželka může pobírat rodičovský příspěvek a žalobce může svou rodinu finančně podporovat i ze zahraničí. Na základě kombinace těchto okolností se soud nedomnívá, že by se bez žalobcovy přítomnosti v České republice a také bez jeho případného zaměstnání zde hmotná situace jeho manželky a dítěte zhoršila takovým způsobem, jak žalobce prezentuje v žalobě, nebo že by byly osoby zúčastněné na řízení ohroženy existenčně, jak tvrdí ve svém vyjádření. Dále pokud by žalobcova manželka v důsledku žalobcova vycestování nemohla pokračovat ve vysokoškolském studiu, např. z důvodu výlučné péče o syna nebo z finančních důvodů, soud nepovažuje za nepřiměřené, pokud by musela na určitou dobu vysokoškolské studium přerušit.
56. Žalobce se dále v žalobě zabýval nutností posuzovat nejlepší zájem dítěte a závazky plynoucími z Úmluvy o právech dítěte.
57. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
58. Z citovaného článku však neplyne, že by hledisko nejlepšího zájmu dítěte bylo vždy absolutní a nemohly by nad ním s ohledem na individuální okolnosti dané věci převážet jiné konkurující zájmy. Také ESLP v oblasti pobytu cizinců ponechává smluvním státům jistý prostor pro vyvážení protichůdných zájmů (např. veřejného pořádku), byť má nejlepší zájem dítěte stále zvláštní význam a musí být náležitě zohledněn (srov. rozsudek ESLP ze dne 2. 4. 2015 ve věci *Sarközi a Mahran proti Rakousku*, stížnost č. 27945/10).
59. V této souvislosti judikatura Ústavního soudu zavedla kategorizaci (čtyř) různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (srov. nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od (i.) řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte jakožto dítěte (např. řízení o péči o dítě), přes (ii.) řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích), dále (iii.) řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě, či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu) až po (iv.) řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny). V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.

60. Účelem rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie sice není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte daného cizince (tj. přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), nicméně toto řízení může mít na dítě nezpochybnitelný dopad (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2025, č. j. 5 Azs 207/2025-58, bod 32). Spadá tak do třetí kategorie řízení podle výše zmíněného nálezu. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu *„otevřít širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“* (bod 53 nálezu).
61. V bodě 53 tohoto rozsudku soud naznačil, že je především na cizinci, aby vyjevil své soukromé a rodinné poměry, které by mohly vypovídat o nepřiměřenosti rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, ovšem NSS uvedl, že *„[p]onekud odlišný přístup je však nutno zaujmout za situace, kdy je ‚ve hře‘ zájem nezletilého dítěte. V takové situaci musí být aktivita správních orgánů při zjišťování skutkových okolností, tj. rodinných poměrů cizince (žadatele), daleko větší“* (tento závěr byl následován např. v rozsudcích NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52, ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43, a ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51). Také platí, že aby mohl být zájem dítěte poměřován s jinými konkurujícími zájmy, je potřeba jej nejprve definovat, a to s ohledem na konkrétní situaci daného dítěte.
62. Soud uznává, že v posuzované věci se žalovaný nejlepším zájmem dítěte [osoby zúčastněné na řízení b)] nezabýval příliš podrobně. Nepominul jej však absolutně. Žalovaný si vyžádal u Policie České republiky provedení pobytové kontroly v místě, kde měl žalobce se svou rodinou žít. Není tak pravda, že žalovaný neprovedl žádné „šetření“ v místě pobytu žalobce a jeho rodiny, jak uvedly osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření. Při ní bylo v průběhu pobytové kontroly ověřeno minimálně to, kde, jak a s kým nezletilý syn pobývá. V rozsudku ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, popsal Městský soud v Praze posuzování přiměřenosti následovně: *„[p]osuzování přiměřenosti si lze představit jako poměrování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje zákonné požadavky pro vydání povolení k pobytu [...] a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o nevydání povolení k pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.“*
63. V nyní projednávané věci je zvláště s ohledem na charakter žalobcem posledně spáchaného trestného činu, dobu, která od něj uplynula a žalobcův postoj k trestnému činu v průběhu trestního řízení i poté (k tomu podrobněji body 34 až 38 tohoto rozsudku) miska nebezpečí ohrožení veřejného pořádku poměrně dost zatížena. K tomu, aby v posuzované věci převážila miska dopadů do soukromého a rodinného života, by musely být dány i další

okolnosti než „jen“ fakt, že žalobce má manželku a dítě nízkého věku, u kterého se spolupodílí na péči a výchově (byť soud nemíní nijak zpochybňovat náročnost péče o dítě v kojeneckém a batolecím věku). Žádné takové okolnosti v průběhu správního ani soudního řízení nevyplynuly. Za takovou specifickou okolnost soud nepovažuje blíže nerozvedenou zmínku žalobcovy manželky o tom, že je podle jejího názoru nezletilý syn více fixován na žalobce než na ni, ani manželčino studium (k tomu blíže bod 55 tohoto rozsudku). Žalobce netvrdil, že by jeho rodinné poměry byly nějak nestandardní v tom smyslu, že by kupříkladu manželka nebo dítě potřebovaly ze zdravotních důvodů zvláštní péči. Omezil se spíše na obecná tvrzení, stejně tak osoba zúčastněná na řízení a). S ohledem na skutečnosti, jak se podávají z průběhu správního a soudního řízení, lze proto nejlepší zájem dítěte definovat jako zájem kojence na tom, aby jej vychovávali a pečovali o něj oba rodiče. Misku dopadů do soukromého a rodinného života dále „odlehčuje“ skutečnost, že rodina si zatím vystačila i v situaci, kdy žalobce zřejmě neměl stálý příjem (resp. po narození syna zřejmě žádný příjem). Žalobce se svou manželkou a dítětem bydlí v domě rodičů žalobcovy manželky. Soud se tudíž nedomnívá, že by v případě zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu hrozilo, že se žalobcova manželka a dítě ocitnou bez zázemí.

64. Soud shrnuje, že v průběhu řízení před žalovaným i soudem nevyplynuly okolnosti, které by byly s to převážit „misku“ ochrany veřejného pořádku. Žalobcem požadované pobytové oprávnění je ze své podstaty spojeno s cizincovým soukromým a rodinným životem. Skutečnost, že má cizinec na území Evropské unie rodinného příslušníka, jako např. potomka, o kterého pečuje, je totiž základní podmínkou udělení žalobcem požadovaného pobytového oprávnění a bez dalšího neznamená, že cizinci nelze pobytové oprávnění odeprít s tím, že má vždy převážit zájem na ochraně soukromého a rodinného života.
65. Žalobce také upozornil na to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8, čl. 9, čl. 18 a čl. 27 Úmluvy o právech dítěte.
66. Článek 8 Úmluvy o právech dítěte upravuje ochranu totožnosti dítěte, v odst. 1 jmenovaného článku je konkrétně zmíněno zachování státní příslušnosti, jména a rodinných svazků dítěte. Respekt k rodinným svazkům dítěte je nutné vykládat právě v kontextu ochrany totožnosti dítěte; do působnosti tohoto článku tak spadá např. problematika práva dítěte znát své rodiče nebo respektu k tomu, že dítě fakticky žije v určité rodině a identifikuje se s ní (srov. Dušková, Š., Kouřilová, K., Hofschneiderová, A. *Úmluva o právech dítěte. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2021, komentář k čl. 8). Napadené rozhodnutí nezasahuje do faktických ani formálních rodinných vazeb žalobcova dítěte v tom smyslu, že by se nějak měnily rodinné vazby žalobcova dítěte (za jeho rodinné příslušníky by měly být považovány jiné osoby). Žalobce bude moci stále vystupovat jako otec dítěte.
67. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte. Podle odst. 3 tohoto článku státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.

68. Článek 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte „z hlediska svého obsahu nezakotvuje v podstatě nic jiného než vyjádření požadavku legality, legitimacy a proporcionality zásahu do základních lidských práv a svobod, a to specificky pro ty případy, kdy v důsledku tohoto zásahu dochází k oddělení dítěte od jeho rodičů“ (srov. Dušková, Š., Kouřilová, K., Hofschneiderová, A. *Úmluva o právech dítěte. Komentář*, komentář k čl. 9). Z čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte tedy neplyne, že by rodič nemohl být od dítěte oddělen nikdy. V bodě 63 tohoto rozsudku soud vysvětlil, proč negativní rozhodnutí o žádosti o přechodný pobyt za účelem sloučení s rodinným příslušníkem občana Evropské unie považuje v žalobcově případě (byť je jeho rodinným příslušníkem nezletilé dítě velmi nízkého věku) za proporcionální. Žalobci ani nebude zapovězen osobní kontakt se synem, přestože má napadené rozhodnutí za důsledek, že osobní kontakt nebude tolik intenzivní jako doposud.
69. Článek 18 Úmluvy o právech dítěte vymezuje prvotní odpovědnost obou rodičů za výchovu dítěte a péči o něj a „předně vylučuje, aby se stát pozitivním způsobem vymezil, jak by děti měly být vychovávány a jakým způsobem by o ně mělo být pečováno“ (srov. Dušková, Š., Kouřilová, K., Hofschneiderová, A. *Úmluva o právech dítěte. Komentář*, komentář k čl. 18). Podstatou článku je tedy to, že je primárně na rodičích, jak přistoupí k výchově dítěte a péči o něj a stát má do rodičovské autonomie zasahovat pouze v případech, kdy by docházelo např. k zanedbávání dítěte. Rozhodnutím o žádosti o pobytové oprávnění jednoho z rodičů stát nijak autoritativně neurčuje, jakým způsobem má být dítě (ne)vychováváno nebo komu má být svěřeno do péče (v tom smyslu, že by bylo autoritativně určeno, že se dítě svěruje do péče jednoho z rodičů). V důsledku napadeného rozhodnutí sice může být přímá péče o dítě ze strany jednoho z rodičů fakticky omezena, to ale není problematika zásahů státu do rodičovské autonomie. Oddělení rodiče od dítěte se týká čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jež takové oddělení za určitých podmínek předvídá.
70. Nakonec čl. 27 Úmluvy o právech dítěte se týká toho, že dítě má právo na životní úroveň nezbytnou pro jeho tělesný, duševní, duchovní, mravní a sociální rozvoj. Primární odpovědnost za zabezpečení životních podmínek nezbytných pro rozvoj dítěte nesou rodiče. K uskutečňování tohoto práva by měly státy v případě potřeby poskytnout rodičům a jiným osobám, které se o dítě starají, pomoc. Soud je toho názoru, že v důsledku negativního rozhodnutí o žalobcově žádosti nebude ohrožen rozvoj žalobcova dítěte v oblastech předvídaných zmíněným článkem. K tomu soud odkazuje na bod 55 až 63 tohoto rozsudku, kde se soud již zabýval tím, jaký dopad může napadené rozhodnutí mít na životní úroveň manželky a dítěte žalobce.
71. Pokud jde o poukaz v žalobě na „deportaci do válečné zóny“, žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů. Žalobci nebylo uděleno správní vyhoštění a nebyla mu uložena povinnost vycestovat přímo na Ukrajinu. Uložená lhůta k vycestování má sice sloužit primárně k žalobcově přípravě na vycestování z České republiky. Pokud však žalobce považuje vycestování z České republiky za nemožné, může požádat o vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak přitom uvedl Krajský soud v Plzni v bodě 27 rozsudku ze dne 20. 1. 2023, č. j. 57 A 86/2022-34 „[a]ni možnost získat jiný druh pobytového oprávnění než povolení k přechodnému pobytu neznamená, že pobyt žalobce nepředstavuje riziko narušení veřejného pořádku. Podmínky udělení pobytových oprávnění jsou různé dle kategorie pobytového oprávnění, a jak správně poznamenal žalovaný, i doba, na kterou se pobytová oprávnění udělují, se různí. Platí přitom, že správní orgány se s cizinci, kteří již mají
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nějaké pobytové oprávnění, setkávají zpravidla u příležitosti prodloužení takového pobytového oprávnění. V ten moment mohou také zkoumat, zda nejsou dány překážky dalšího pobytu cizince na území. U dlouhých nebo časově neomezených pobytů se přitom musejí spoléhat na to, že v případě rizikového chování cizince obdrží podnět např. od policejního orgánu, neboť cizinci nejsou periodicky „lustrováni“.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými. Současně soud nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobu tak v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Žalovaný dostatečně posoudil důvody pro aplikaci výhrady veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Při vážení konkurujících si zájmů (veřejného pořádku a soukromého a rodinného života cizince) v projednávané věci převážila ochrana veřejného pořádku. Aby převážil zájem na ochraně soukromého a rodinného života, musely by být dány specifické okolnosti, než „pouze“ běžné spolupodílení se na chodu domácnosti a péči a výchově o nezletilé dítě. Soud nepopírá, že zamítnutí žalobcovy žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie do jeho soukromého a rodinného života zasáhne. Žalobci ale není styk s rodinou zapovězen úplně.
73. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
74. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.